



ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Ústí nad Labem rozhodl v senátě složeném z předsedy Mgr. Václava Trajera a soudců JUDr. Petra Černého, Ph.D., a Ing. Mgr. Martina Jakuba Bruse v právní věci **žalobce: Město Žatec**, IČ: 00265781 se sídlem náměstí Svobody 1, 438 01, Žatec, zastoupeného JUDr. Tomášem Těmínem, Ph.D., advokátem, se sídlem Karlovo náměstí 559/28, 120 00, Praha 2, proti **žalovanému: Ministerstvo financí**, se sídlem Letenská 525/15, 118 10, Praha 1, v řízení o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne **28. 11. 2014, č. j. MF-17036/2014/12,**

t a k t o :

- I. Žaloba se zamítá.**
- II. Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.**

O d ů v o d n ě n í :

Žalobce se žalobou podanou v zákonem stanovené lhůtě prostřednictvím svého právního zástupce domáhal zrušení rozhodnutí žalovaného Ministerstva financí ze dne 28. 11. 2014, č. j. MF-17036/2014/12, jímž bylo zamítnuto odvolání žalobce a potvrzen platební výměr č. 35/2013 Úřadu Regionální rady regionu soudržnosti Severozápad (dále jen „správce daně“) ze dne 8. 10. 2013, č. j. RRSZ 11448/2013. Tímto platebním výměrem správce daně podle § 22 odst. 2 zákona č. 250/2000 Sb., o rozpočtových pravidlech územních rozpočtů, ve znění účinném do 31. 12. 2010 (dále jen „rozpočtová pravidla“), a podle zákona č. 280/2009 Sb., daňový řád, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „daňový řád“), vyměřil žalobci u projektu reg. č. CZ.1.09/4.1.00/04.00176 s názvem „Chrám Chmele a Piva“ odvod za porušení rozpočtové kázně ve výši 3.385.389 Kč s odůvodněním, že žalobce jakožto zadavatel nevyřadil ze zadávacího řízení na podlimitní veřejnou zakázku č. 60032491 –

soubor expozic v rámci zmíněného projektu – uchazeče, který nesplnil technické kvalifikační předpoklady v souladu s požadavky zadavatele a smlouvu s vybraným uchazečem podepsal před uplynutím lhůty pro podání námitek.

V žalobě žalobce namítal, že napadené rozhodnutí je nepřezkoumatelné, neboť z něj nelze seznat, jak žalovaný rozhodl. Rozhodnutí je zcela nesrozumitelné a vnitřně rozporné, neboť jeho výrok je zamítavý, ale žalovaný současně v odůvodnění uvedl, že po zvážení všech okolností dospěl k závěru, že odvolání je důvodné. Argumentaci žalovaného, že pochybení při získání Zprávy o auditu operace č. 110 je nepodstatné, neboť tato zpráva byla jen podnětem pro šetření správce daně, označil žalobce za velmi obecnou a zároveň nesprávnou. Z platebního výměru totiž vyplývá, že žádné jiné důkazy, ani jiné poznatky nebyly v řízení před správcem daně použity. Podle žalobce správce daně neprovedl žádné vlastní šetření a vycházel jen ze Zprávy o auditu operace č. 110, která tudíž musí splňovat všechny náležitosti důkazního prostředku ve smyslu § 93 daňového řádu. Žalobce zdůraznil, že postup auditora vykazoval zásadní procesní vady, které činí audit nezákonným a nepoužitelným pro další řízení. Žalobce poukázal na povinnost zaměstnance kontrolního orgánu, vyplývající z § 13a odst. 3 zákona č. 320/2001 Sb., o finanční kontrole ve veřejné správě a o změně některých zákonů, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o finanční kontrole“), seznámit osobu, u které je audit vykonáván, se získanými poznatky a s navrhovaným obsahem zprávy o auditu a poskytnout jí písemné vyhotovení návrhu této zprávy. Tato povinnost nebyla splněna zasláním dokumentu „Dílčí zpráva ke stanovisku příjemce“ z e-mailové adresy „X“, která nebyla opatřena žádným zaručeným elektronickým podpisem. Podle žalobce byl dále auditorský tým výhradně týmem externího dodavatele, což však neumožňuje Manuál řídicích a kontrolních systémů operačních programů spolufinancovaných v programovém období let 2007 až 2013 z Evropského fondu pro regionální rozvoj, Evropského sociálního fondu, Fondu soudržnosti a Evropského rybářského fondu, který byl schválen usnesením Vlády České republiky ze dne 12. 12. 2007 č. 1382 (dále jen „manuál“). Žalobce shrnul, že došlo k porušení zákona o finanční kontrole, zákona č. 552/1991 Sb., o státní kontrole, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o státní kontrole“), a zmíněného manuálu, audit operace č. 110 byl proveden nezákonným způsobem, a proto výstup z něj není použitelný jako důkaz v daňovém řízení.

Žalobce dále namítal, že se žalovaný nijak nevypořádal s jeho konkrétními a věcnými námitkami týkajícími se nesplnění technických kvalifikačních předpokladů v případě nabídky vítězného uchazeče akademického malíře L. F. Žalovaný pouze obecně uvedl, že obecný popis referenčních zakázek předložený uchazečem F. není v rozporu s požadavkem na technické kvalifikační předpoklady, ale nemá dostatečnou vypovídací schopnost pro posouzení, zda nabídka odpovídá požadavkům zadavatele formulovaným v zadávací dokumentaci. Podle žalobce je takový závěr nedostatečný a nepřezkoumatelný, neboť žalovaný nijak nevysvětlil, co se rozumí dostatečnou vypovídací schopností, v jakém směru nesplňovala nabídka uchazeče F. požadavky uvedené v zadávací dokumentaci a jak žalobce porušil zákon č. 137/2006 Sb., o veřejných zakázkách, ve znění účinném do 30. 6. 2009 (dále jen „zákon o veřejných zakázkách“). Žalobce uvedl, že předmětná nabídka splňovala technické kvalifikační předpoklady, protože z ní jednoznačně vyplývalo, že uchazeč realizoval obdobné zakázky, byla uvedena doba plnění a cena jednotlivých realizací. Nabídka uchazeče F. proto podle žalobce vyhověla všem požadavkům článku 4.1 kvalifikační dokumentace. Zjištění č. 2 Zprávy o auditu operace č. 110 považoval žalobce za zcela

nesprávné a dodal, že nemá vliv na výběr nabídky, neboť jediným hodnotícím kritériem byla nejnížší nabídková cena. Podle žalobce jde zcela proti smyslu a účelu výběrového řízení, pokud by byla vybrána nabídka uchazeče splňující náležitosti vyžadované žalovaným, avšak cena vybrané nabídky by podstatně převyšovala nabídky ostatní. Žalobce připomněl, že Úřad pro ochranu hospodářské soutěže pod sp. zn. ÚOHS-P563,P564/2012/VZ-3130/2013/533/PZa neshledal důvody pro zahájení správního řízení z moci úřední, což svědčí o tom, že průběh zakázky i uzavření smlouvy s L. F. byly v naprostém souladu se zákonem o veřejných zakázkách. S ohledem na poslání Úřadu pro ochranu hospodářské soutěže je podle žalobce třeba na jeho závěry brát zřetel a správce daně ani žalovaný nemohou bezdůvodně jít proti jeho právnímu názoru. Žalobce nesouhlasil s konstatováním žalovaného, že není rozhodnutím zmíněného úřadu vázán, naopak žalobce má za to, že žalovaný měl podle zásady volného hodnocení důkazů k tomuto rozhodnutí, s jehož závěry se žalobce plně ztotožňuje, přihlédnout. Způsob posouzení kvality nabídky uchazeče F. tak, jak je provedli správce daně a žalovaný, je podle žalobce tuhým právním formalismem. Správní orgány se v této věci upnuly na detaily nabídky, které navíc hodnotily nepřezkoumatelným způsobem, a zcela opomenuly důležité okolnosti, jako je třeba nejnížší nabídková cena.

Podle žalobce žalovaný nevypořádal ani odvolací námitky týkající se okamžiku a okolností uzavření smlouvy s vítězným uchazečem, pouze stroze odmítl žalobcův výklad § 110 zákona o veřejných zakázkách s tím, že v okamžiku uzavření smlouvy o dílo před uplynutím lhůty pro podání námitek nemůže mít zadavatel povědomost o tom, zda byly, či nebyly podány námitky. Žalobce označil odůvodnění odvodu č. 35/2013 za značně rozporné. Správce daně totiž kromě závěru o porušení zákona o veřejných zakázkách uvedl, že toto porušení nemá vliv na výběr nejvhodnějšího uchazeče, neboť vyloučení uchazeči žádné námitky nepodali. Pokud tedy jednání žalobce nemělo vliv na výběr nejvhodnějšího uchazeče, nemůže být kladeno k tíži žalobce a nemůže jít o porušení § 82 odst. 1 zákona o veřejných zakázkách. Žalobce zdůraznil, že pokud neexistuje materiální porušení zákona, které by mělo vliv na další postup žalobce nebo které by uchazeči způsobilo škodu, nelze dospět k závěru o nutnosti uložit odvod za porušení rozpočtové kázně. Podle žalobce existuje také důvodná pochybnost, jaké znění zákona o veřejných zakázkách správce daně použil. Podotkl, že zákaz uzavřít smlouvu s vybraným uchazečem platí jen za předpokladu, že námitky jsou podány před uplynutím lhůty, za splnění kumulativní podmínky, že jsou fakticky podány. V daném případě námitky podány nebyly, proto nemohl být aktivní zákaz uzavření smlouvy a nemohlo dojít k porušení § 82 odst. 1 zákona o veřejných zakázkách.

Žalobce dále namítal, že vydáním platebního výměru č. 35/2013 došlo k porušení principu legitimního očekávání, neboť správce daně vyvolal v žalobci podložené naděje, že všechny okolnosti týkající se veřejné zakázky na projekt „Chrám Chmele a Piva“ jsou v souladu se zákonem o veřejných zakázkách a že žalobce splnil všechny podmínky pro poskytnutí a využití dotace. Z kontrolního listu ze dne 25. 6. 2009 vyplývá, že vyhlášení zakázky, dokumentace pro zadávací řízení, kritéria pro zadání veřejné zakázky, splnění kvalifikace zájemce, otevírání obálek, hodnotící komise, posouzení a hodnocení nabídek, ukončení zadávacího řízení a uzavření smlouvy bylo v naprostém souladu s pokyny pro zadávání veřejných zakázek i se zákonem o veřejných zakázkách. Ze Zprávy o auditu operace č. OP/06/2011, č. j. RRSZ 8344/2011, pak plyne, že operace splňuje kritéria výběru pro Regionální operační program NUTS II Severozápad pro období 2007 až 2013 a je prováděna v souladu se smlouvou o poskytnutí dotace, vykázané výdaje souhlasí s účetními záznamy a s podklady vedenými příjemcem, vykázané výdaje jsou v souladu s legislativou Evropských

společenství i České republiky a podpora byla příjemci vyplacena v souladu s článkem 80 nařízení Rady ES č. 1083/2006. S ohledem na uvedené kontrolní dokumenty vydané v rozmezí dvou let se žalobce oprávněně domníval, že tato veřejná zakázka je prováděna v naprostém souladu s právními předpisy a bezvadně. Vydáním platebního výměru č. 35/2013 započal správce daně s opačnou argumentací, což je podle žalobce ukázkový příklad porušení principu legitimního očekávání.

Žalovaný k výzvě soudu předložil správní spis a písemné vyjádření k žalobě, v němž navrhl její zamítnutí pro nedůvodnost. Popsal celý průběh řízení a odkázal na odůvodnění žalobou napadeného rozhodnutí. Dále žalovaný uvedl, že napadené rozhodnutí netrpí tak intenzivní vadou, která by způsobovala jeho nepřezkoumatelnost. Ve výroku je jasně uvedeno, že se odvolání zamítá a rozhodnutí správce daně potvrzuje. Rozhodnutí jako celek je logické a administrativní pochybení v odůvodnění nezpůsobuje jeho nesrozumitelnost. K namítané neurčitosti rozhodnutí žalovaný odkázal na rozhodnutí Nejvyššího správního soudu sp. zn. 8 As 13/2007, podle kterého nelze od odvolacího orgánu požadovat, aby se vyslovil ke každé větě odvolání. Ke zprávě o auditu žalovaný uvedl, že sloužila pouze jako podnět k zahájení daňového řízení, tedy jen jako výchozí materiál zakládající podezření na porušení rozpočtové kázně. Podle žalovaného není podstatné, zda se kontrolní orgán dopustil procesních pochybení, protože správce daně musí při posuzování dodržení rozpočtové kázně vycházet z vlastního hodnocení důkazů a opatřit si příslušné dokumenty. Správce daně nemohl použít zprávu o auditu jako jediný a zásadní podklad pro své rozhodnutí, neboť ta žádné důkazní prostředky neobsahuje.

Žalovaný dále poukázal na podstatná ustanovení smlouvy, Příručky pro žadatele a Příručky pro příjemce, jimiž byl žalobce povinen se řídit. Zdůraznil, že nabídka vítězného uchazeče L. F. obsahuje seznam referenčních zakázek, který pouze obecně uvádí, že se jednalo o výtvarnou spolupráci a výtvarné návrhy, obsah prací však není konkrétně specifikován. Tento obecný popis podle žalovaného nemá dostatečnou vypovídací schopnost pro posouzení, zda uvedené výtvarné činnosti odpovídají požadavkům zadavatele formulovaným v zadávací dokumentaci. Dodatečně doložená čestná prohlášení L. F., že v době podání nabídky splňoval technická kvalifikační kritéria, jsou datována dnem 31. 5. 2012, tudíž nemohla mít vliv na posouzení nabídky v dubnu 2009. Podle žalovaného tedy výběrové řízení proběhlo v rozporu s § 60 odst. 1 zákona o veřejných zakázkách, neboť uchazeč L. F. nesplnil technická kvalifikační kritéria, čímž byla současně porušena podmínka stanovená v článku XI. bod 1 smlouvy. Úhradou faktur dodavateli vybranému v tomto výběrovém řízení z dotace, resp. použitím dotace k jejich refundaci, došlo k neoprávněnému použití prostředků poskytnutých z rozpočtu Regionální rady regionu soudržnosti ve smyslu § 22 odst. 1 a 2 rozpočtových pravidel. Žalovaný podotkl, že správce daně není vázán stanoviskem Úřadu pro ochranu hospodářské soutěže a řídí se zásadou volného hodnocení důkazů. Připomněl, že za porušení rozpočtové kázně se nepovažuje jen porušení zákona o veřejných zakázkách, které naplňuje podstatu správního deliktu nebo za které byla uložena pokuta.

Podle žalovaného došlo k porušení zákona o veřejných zakázkách také tím, že žalobce uzavřel smlouvu o dílo s vybraným uchazečem již 29. 5. 2009, ačkoli do tohoto data včetně plynula lhůta pro podání námitek vyloučeným uchazečem. Skutečnost, že žádné námitky nebyly podány, nemá podle žalovaného vliv. Žalovaný konstatoval, že objektivně došlo k porušení zákona o veřejných zakázkách a skutečnost, že průběh veřejné zakázky byl

kontrolován, nemůže žalobce zprostit povinnosti, k níž se při podpisu smlouvy o poskytnutí dotace zavázal.

Žalobce v replice k vyjádření žalovaného podotkl, že v místě, které se dá označit jako předěl celého rozhodnutí, je uvedeno, že odvolání je důvodné, tudíž se nejedná o chybu v psaní, nýbrž o jasné sdělení důvodnosti odvolání. Toto pochybení žalovaného nelze hodnotit jako marginální. Podle žalobce je napadené rozhodnutí nepřezkoumatelné také pro nedostatek důvodů, neboť rozhodnutí správce daně neobsahuje odkaz na žádný důkazní prostředek a žalovaný až ve vyjádření k žalobě uvedl, že zpráva o auditu operace č. 110 sloužila pouze jako podnět, nikoli jako důkazní prostředek. Žalobce s odkazem na rozsudek Nejvyššího správního soudu sp. zn. 2 Ads 58/2003 konstatoval, že z rozhodnutí správce daně není seznatelné, z jakých důkazních prostředků bylo vycházeno a jaké důkazy byly v řízení provedeny, a žalovaný tento nedostatek nenapravil. Podle žalobce přítomnost důkazů ve správním spisu je lhostejná, pokud nejsou zmíněny a vypořádány v odůvodnění. Žalobce zopakoval, že zpráva o auditu operace č. 110 je nezákonně získaným důkazem. Podle žalobce přistoupil žalovaný k aplikaci zákona o veřejných zakázkách ryze formálně a vůbec neakcentoval smysl a účel tohoto zákona ve vztahu k porušením rozpočtové kázně, která jsou žalobci kladena za vinu. K tomu žalobce poukázal na nálezy Ústavního soudu sp. zn. II. ÚS 3042/12. Žalobce nesouhlasil s tvrzením žalovaného, že L. F. nesplnil kvalifikační technické předpoklady, a zdůraznil, že správní orgány nevzaly v potaz okolnosti této zakázky. Podle žalobce z nabídky akademického malíře Lubomíra Fárky jednoznačně vyplývalo, že realizoval obdobné zakázky, tudíž tato nabídka vyhověla požadavkům článku 4.1 kvalifikační dokumentace. Žalobce zdůraznil, že ke stejnému závěru dospěl i Úřad pro ochranu hospodářské soutěže v rozhodnutí ze dne 21. 2. 2013, č. j. ÚOHS-P563,P564/2012/VZ-3130/2013/533/PZa. V přístupu k hodnocení, zda došlo k uzavření smlouvy s L. F. ještě před uplynutím lhůty pro podání námitek, shledal žalobce přílišný formalismus. Dodal, že zákaz uzavřít smlouvu materiálně platí jen za předpokladu, že jsou námitky podány před uplynutím lhůty, za splnění kumulativní podmínky, že tyto námitky jsou fakticky podány. Žalobce vyjádřil přesvědčení, že v zadávacím řízení nepostupoval způsobem, který by měl vliv na výběr nejvhodnější nabídky, který by způsobil uchazečům škodu, nebo že by nevhodně použil veřejné prostředky. Za těchto okolností označil žalobce závěr o porušení zákona o veřejných zakázkách a nutnosti uložit odvod za porušení rozpočtové kázně za přílišný formalismus. Závěrem zopakoval své legitimní očekávání plynoucí z toho, že správce daně v kontrolním listu ze dne 25. 6. 2009 a ve zprávě o auditu operace č. OP/06/2011, vyslovil, že veřejná zakázka je prováděna v souladu se smlouvou o poskytnutí dotace a že vykázané výdaje jsou v souladu s legislativou Evropských společenství a České republiky.

Při jednání konaném dne 22. 2. 2017 právní zástupce žalobce zdůraznil, že žalobou napadené rozhodnutí je založeno na velice obecné a povšechné argumentaci. Trval na tom, že v daném případě nemohlo vůbec dojít k porušení rozpočtové kázně, což potvrdil i samotný správce daně v rámci kontroly a auditu a také Úřad pro ochranu hospodářské soutěže, který ve svém stanovisku uvedl, že nedospěl k závěru, že by existoval důvod zahájení řízení z úřední povinnosti pro porušení zákona o veřejných zakázkách. Tvrzení žalovaného o porušení zákona a nesplnění kvalifikačních předpokladů u vybraného dodavatele označil za nesprávné a tvrzení žalovaného, že nabídka učiněná vybraným dodavatelem nebyla dostatečně určitá,

považoval za nedostatečně odůvodněné. Zdůraznil, že rozhodnou skutečností byla nabídková cena, která byla v případě vybraného dodavatele nejnižší. Uzavřel, že v daném případě byl naplněn účel a smysl zákona i předmětné dotace a trestat žalobce uložením odvodu je nesprávné a nepřípustně formalistické.

Pověřená zaměstnankyně žalovaného při tomtéž jednání odkázala na písemné vyjádření a doplnila, že skutečnost, že zpráva o auditu sloužila jako podnět pro zahájení předmětného řízení, nebyla poprvé uvedena ve vyjádření k žalobě, ale již v samotném rozhodnutí. Zdůraznila, že napadené rozhodnutí je řádně odůvodněno, přičemž žalovaný v žádném případě nepovažoval odvolání žalobce za důvodné.

Soud při jednání v intencích § 52 odst. 1 s. ř. s. provedl na návrh žalobce důkaz kontrolním listem – kontrola postupu zadávání veřejné zakázky, vypracovaným správcem daně dne 25. 6. 2009, a Zprávou o auditu operace č. OP/06/2011, č. j. RRSZ 8344/2011.

Napadené rozhodnutí žalovaného soud přezkoumal v řízení podle části třetí hlavy druhé prvního dílu zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s. ř. s.“), který vychází z dispoziční zásady vyjádřené v § 71 odst. 1 písm. c), písm. d), odst. 2 věť druhé a třetí a v § 75 odst. 2 věť první s. ř. s. Z této zásady vyplývá, že soud přezkoumává zákonnost rozhodnutí správního orgánu pouze v rozsahu, který žalobce uplatnil v žalobě nebo během dvouměsíční lhůty po oznámení napadeného rozhodnutí ve smyslu § 72 odst. 1 věty první s. ř. s. Povinností žalobce je proto tvrdit, že rozhodnutí správního orgánu nebo jeho část odporuje konkrétnímu zákonnému ustanovení, a toto tvrzení zdůvodnit. Nad rámec žalobních bodů musí soud přihlídnout toliko k vadám napadeného rozhodnutí, k nimž je nutno přihlížet bez návrhu, včetně prekluze daňové povinnosti, nebo které vyvolávají nicotnost napadeného rozhodnutí podle § 76 odst. 2 s. ř. s. Takové nedostatky však v projednávané věci nebyly zjištěny.

Z obsahu správního spisu soud zjistil následující skutečnosti podstatné pro rozhodnutí o žalobě. Dne 19. 11. 2008 uzavřel žalobce jakožto příjemce dotace s Regionální radou regionu soudržnosti Severozápad (poskytovatel dotace) smlouvu č. CZ.1.09/4.1.00/04.00176 o poskytnutí dotace z rozpočtových prostředků Regionální rady regionu soudržnosti Severozápad, jejímž předmětem byla dotace na projekt Chrám Chmele a Piva. Podle článku XI. odst. 1 této smlouvy byl žalobce povinen při realizaci projektu uskutečňovat zadávání veřejných zakázek v souladu s podmínkami stanovenými zákonem o veřejných zakázkách. Podle článku XXI. odst. 4 smlouvy je žalobce povinen v případě zjištěného porušení rozpočtové kázně uhradit poskytovateli dotace ve stanovené lhůtě vyplacenou částku dotace vážící se k tomuto porušení spolu s penále ve výši 1 promile denně z neoprávněně použitých nebo zadržovaných prostředků (nejvýše však do výše této částky).

Podle Kvalifikační dokumentace k veřejné zakázce nazvané Soubor expozic v rámci projektu Chrám Chmele a Piva ze dne 14. 4. 2009, konkrétně její části 4. Technické kvalifikační předpoklady, dodavatel předloží seznam významných dodávek obdobného charakteru ke všem dílčím plněním zakázky (výzdoba interiérů, výroba prezentačních klipů, instalace audiovizuální techniky, tvorba modelů) realizovaných dodavatelem v posledních třech letech a osvědčení jejich objednatelů, která musí zahrnovat cenu, rozsah a dobu plnění. Akademický malíř L. F. uvedl v příloze č. 5 své nabídky v části 4. Technické kvalifikační

předpoklady výtvarnou spoluprací při rekonstrukci Hotelu Zlatý lev v Žatci (grafické logo, pět kusů vitrážových oken 9 m², vitrážová prosvětlená plastika 8 m², zlacení říms, dekor v červeném a zeleném sále, schodišti, štukolustový sokl ve vstupní hale, obraz do zeleného salónu, dvě plastiky sedícího lva do vstupní haly – cena realizace 350.000 Kč, termín 2006 až 2009), výtvarný návrh na sloup Milénia pro náměstí Svobody v Žatci (model 1:1 pro odlití do litiny, výška 4,2 m, cena 295.000 Kč, realizace 2008) a kamenná a skleněná mozaika pro soukromého zadavatele ve Smolnici (mozaika o rozměrech 2,1 x 2,4 m doplněná měděnou plastikou).

Z protokolu o otevírání obálek s nabídkami ze dne 30. 4. 2009 vyplynulo, že nabídka akademického malíře L. F. (uchazeč č. 2) obsahovala podle komise všechny součásti požadované zákonem či zadavatelem v zadávacích podmínkách, splnila požadavky § 71 odst. 8 zákona o veřejných zakázkách a komise ji nevyřadila podle § 71 odst. 10 téhož zákona. Podle protokolu o posouzení kvalifikace, posouzení a hodnocení nabídek ze dne 30. 4. 2009 komise uvedenou nabídku nevyřadila z dalšího posouzení, označila ji za jedinou platnou nabídku a určila ji jako první ve výsledném pořadí nabídek. Nabídky dalších dvou uchazečů KřelinArt – Mgr. R. K. a A. M. – DAMM komise vyřadila.

Ve správním spisu jsou založena také čestná prohlášení L. F. ze dne 31. 5. 2012, že se před podáním nabídky podílel na výtvarném a obsahovém řešení klipů a na instalaci audiovizuální techniky, obojí s firmou OK-Plus Žatec, přičemž tyto technické kvalifikační předpoklady opomněl doložit do nabídky.

Ze sdělení Úřadu pro ochranu hospodářské soutěže ze dne 21. 2. 2013, č. j. ÚOHS-P563,P564/2012/VZ-3131/2013/533/PZa, soud zjistil, že úřad na základě podnětu správce daně neshledal důvody pro zahájení správního řízení z moci úřední, neboť vybraný uchazeč č. 2 zadavateli řádně doložil dokumenty, ze kterých vyplývá, že požadovanou kvalifikaci ve lhůtě pro podání nabídek splňoval, přičemž opačný výklad by byl přílišným formalismem nenaplňujícím základní účel zadávacího řízení.

Správní spis dále obsahuje Zprávu o auditu operace č. 110 zahrnující mimo jiné zjištění č. 2 týkající se podlimitní veřejné zakázky č. 60032491 – Soubor expozic v rámci projektu Chrám Chmele a Piva, u které zadavatel (žalobce) nevyřadil uchazeče L. F., který nesplnil technické kvalifikační předpoklady v souladu s požadavky zadavatele. Zadavatel současně uzavřel smlouvu s vybraným uchazečem L. F. již dne 29. 5. 2009, ačkoli do tohoto data včetně plynula vyloučeným uchazečům lhůta pro podání námitek. K tomuto zjištění se váže doporučení auditního orgánu rozhodnout o porušení rozpočtové kázně ve výši již proplacených prostředků dotace souvisejících s veřejnou zakázkou.

Vycházejí z těchto údajů vydal správce daně platební výměr č. 35/2013 ze dne 8. 10. 2013, č. j. RRSZ 11448/2013, jímž vyměřil žalobci odvod za porušení rozpočtové kázně ve výši 3.385.389 Kč u projektu reg. č. CZ.1.09/4.1.00/04.00176 s názvem „Chrám Chmele a Piva“. Odvolání žalobce proti tomuto platebnímu výměru žalovaný zamítl žalobou napadeným rozhodnutím.

Na tomto místě soud předesílá, že po přezkoumání skutkového a právního stavu, po prostudování obsahu předloženého správního spisu a po provedeném ústním jednání dospěl k závěru, že žaloba není důvodná.

Nejprve se soud zaměřil na namítanou nepřezkoumatelnost napadeného rozhodnutí, kterou žalobce spatřoval jednak v jeho nesrozumitelnosti a vnitřní rozpornosti a jednak v nedostatku jeho důvodů. Žádné takové vady napadeného rozhodnutí však soud nezjistil. Především je třeba konstatovat, že soudu nevznikly žádné pochybnosti o tom, jak žalovaný rozhodl o odvolání žalobce, neboť ve výroku rozhodnutí žalovaný zcela jednoznačně vyslovil, že odvolání proti platebnímu výměru se zamítá a napadené rozhodnutí se potvrzuje. Tomuto výroku pak plně odpovídá i odůvodnění rozhodnutí žalovaného s výjimkou jediné věty: „*Po zvážení všech okolností dospěl k závěru, že odvolání je důvodné.*“ Soud zjistil, že tato věta nikterak nezapadá do kontextu celého odůvodnění, ve kterém jsou vyvraceny jednotlivé námitky žalobce a schvalovány závěry správce daně s tím, že odůvodnění je zakončeno větou: „*Z těchto důvodů nebylo možné odvolání vyhovět, a bylo proto rozhodnuto tak, jak je ve výroku rozhodnutí uvedeno.*“ Soud proto shledal, že žalobcem zdůrazňovaná věta o tom, že odvolání je důvodné, představuje pouhé administrativní pochybení, tj. chybu v psaní, kdy namísto správného slova „*není*“ bylo omylem zapsáno slovo „*je*“.

Logickým a systematickým výkladem napadeného rozhodnutí dospěl soud k závěru, že žalovaný rozhodně nepovažoval odvolání žalobce za důvodné, a proto je zcela jednoznačně zamítl. Žalobcem zmiňovaný rozpor mezi výrokem a jednou větou v odůvodnění napadeného rozhodnutí je snadno vysvětlitelný právě onou chybou v psaní, když v napadeném rozhodnutí ani ve správním spisu nic nenasvědčuje tomu, že by žalovaný měl v úmyslu odvolání žalobce vyhovět. Jakékoli jiné vysvětlení pak podle názoru soudu postrádá smysl.

V této souvislosti soud poukazuje na konstantní judikaturu Nejvyššího správního soudu, podle které „... rozhodnutí nemůže být nepřezkoumatelné pro nesrozumitelnost tehdy, je-li rozpor v něm odstranitelný výkladem, tj. nebudou-li po interpretaci napadeného rozhodnutí jako celku – s přihlédnutím k obsahu spisu a k úkonům správních orgánů a účastníků – pochyby o jeho významu. To platí tím spíše, pokud rozpor, v němž má údajně spočívat nesrozumitelnost rozhodnutí, spočívá pouze v písařské chybě“ (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 23. 8. 2006, č. j. 1 Afs 38/2006 - 72, dostupný na www.nssoud.cz). Zdejší soud proto neshledal napadené rozhodnutí vnitřně rozporným, ani nesrozumitelným.

Nepřezkoumatelnost napadeného rozhodnutí pro nedostatek důvodů spatřoval žalobce v tom, že se žalovaný nijak nevypořádal s jeho konkrétními a věcnými námitkami týkajícími se nesplnění technických kvalifikačních předpokladů v případě nabídky vítězného uchazeče akademického malíře L. F., nevysvětlil, v jakém směru nesplňovala nabídka uchazeče F. požadavky uvedené v zadávací dokumentaci a jak žalobce porušil zákon o veřejných zakázkách, nevypořádal odvolací námitky týkající se okamžiku a okolností uzavření smlouvy s vítězným uchazečem a nenapravil ani pochybení správce daně, z jehož rozhodnutí podle žalobce není seznatelné, z jakých důkazních prostředků bylo vycházeno a jaké důkazy byly v řízení provedeny. Ve vztahu k těmto námitkám soud připomíná, že řízení v prvním stupni a odvolací řízení tvoří dohromady jeden celek, tudíž platební výměr správce daně a žalobou napadené rozhodnutí nelze posuzovat izolovaně. Soud dále podotýká, že po odvolacím orgánu nelze požadovat, aby se vyslovil ke každé větě uvedené v odvolání. Plně postačí, pokud z jeho rozhodnutí bude zřejmé, na základě jakých skutečností rozhodoval a jakými úvahami se řídil (blíže srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne

26. 6. 2008, č. j. 8 As 13/2007 - 100, dostupný na www.nssoud.cz). Těmto požadavkům žalovaný v projednávané věci dostál.

Správce daně v odůvodnění platebního výměru vysvětlil, že uchazeč L. F. ve své nabídce nedoložil reference k dílčímu plnění zakázky, pokud jde o výrobu prezentačních klipů a instalaci audiovizuální techniky. V tomto kontextu je pak třeba vnímat i odůvodnění žalobou napadeného rozhodnutí poukazující na to, že uchazečem obecně formulovaný popis referenčních zakázek nemá dostatečnou vypovídací schopnost pro posouzení, zda jím uvedené výtvarné činnosti odpovídají požadavkům zadávací dokumentace. Na tomto místě soud podotýká, že nedostatečná vypovídací schopnost popisu referenčních zakázek ve vztahu k požadavkům zadávací dokumentace je jasně patrná již jen z toho, že ke dvěma typům činností uchazeč vůbec žádné referenční zakázky neuvedl. Jakkoli je předmětné vyjádření žalovaného poměrně stručné, v kontextu zjištění správce daně popsaných v platebním výměru a s přihlédnutím k obsahu nabídky předložené uchazečem L. F., která skutečně neobsahovala seznam významných dodávek ve vztahu k výrobě prezentačních klipů a instalaci audiovizuální techniky, shledává soud reakci žalovaného na příslušné odvolací námitky dostatečnou. Totéž platí i ohledně žalobcova tvrzení, že žalovaný nevysvětlil, jak žalobce porušil zákon o veřejných zakázkách. Správce daně v platebním výměru jednoznačně konstatoval, že žalobce porušil § 60 odst. 1 zákona o veřejných zakázkách, když nevyloučil uchazeče, který nesplnil kvalifikaci v požadovaném rozsahu. Na to navázal žalovaný, který potvrdil, že došlo k porušení § 60 odst. 1 zákona o veřejných zakázkách, a tím i k porušení rozpočtové kázně. Také tuto odpověď na odvolací námitku považuje soud za adekvátní.

Pokud jde o odvolací námitky týkající se okamžiku a okolností uzavření smlouvy s vítězným uchazečem, soud má za to, že žalovaný naprosto dostatečně konstatoval, že se nepřiklání k výkladu § 110 zákona o veřejných zakázkách, který zastává žalobce, a dodal, že v okamžiku uzavření smlouvy o dílo s vybraným uchazečem před uplynutím lhůty pro podání námitek nemůže mít zadavatel povědomost o tom, zda námitky byly, či nebyly podány. Skutečnost, že žalobce nesouhlasí s výkladem předmětného ustanovení prezentovaným žalovaným, rozhodně nezakládá nepřezkoumatelnost napadeného rozhodnutí. Správnost, či nesprávnost tohoto výkladu bude rozebrána níže.

Namítá-li žalobce, že nebylo napraveno ani pochybení správce daně, z jehož rozhodnutí není seznatelné, z jakých důkazních prostředků bylo vycházeno a jaké důkazy byly v řízení provedeny, soud konstatuje, že z platebního výměru jednoznačně vyplývá, z jakých podkladů správce daně při svém rozhodování vycházel. Správce daně citoval článek 4.1 kvalifikační dokumentace, dále zmínil mimo jiné protokol o posouzení kvalifikace, posouzení a hodnocení nabídek ze dne 30. 4. 2009, seznam tvořící součást nabídky uchazeče L. F. a smlouvu o poskytnutí dotace, tedy zcela nepochybně vycházel právě z těchto podkladů, o kterých poté žalovaný ve svém rozhodnutí potvrdil, že jsou součástí správního spisu. Podle názoru soudu je takovýto způsob zachycení použitých podkladů pro rozhodnutí v odůvodnění platebního výměru plně vyhovující a nevykazuje žádné nedostatky, které by mohly vést ke zrušení napadeného rozhodnutí. Lze tedy uzavřít, že napadené rozhodnutí netrpí nedostatkem důvodů a je přezkoumatelné.

Další námitky žalobce se týkaly pochybení při získání Zprávy o auditu operace č. 110, kterou žalobce opakovaně označoval za nezákonný důkaz ve smyslu § 93 daňového řádu. Podle názoru soudu nemají tyto námitky žádný vliv na zákonnost žalobou napadeného rozhodnutí a jemu předcházejícího platebního výměru, neboť předmětná Zpráva o auditu operace č. 110 nebyla ve správním řízení použita jako důkaz, nýbrž sloužila toliko jako podnět pro zahájení řízení ve věci porušení rozpočtové kázně. Z uvedených zpráv vyplynulo poskytovateli dotace toliko podezření, které mohl zjistit i zcela jinak, toto podezření na porušení rozpočtové kázně bylo následně ze strany správce daně zkoumáno a řádnými důkazními prostředky prokázáno, proto jsou žalobcem tvrzená domnělá pochybení spojená se získáním předmětné zprávy naprosto irelevantní.

Poté se soud zaměřil na jednotlivá porušení zákona o veřejných zakázkách, která byla žalobci vytýkána ze strany žalovaného a správce daně. Šlo jednak o porušení § 60 odst. 1 zákona o veřejných zakázkách (nesplnění kvalifikace vítězným uchazečem) a jednak o porušení § 82 odst. 1, 2 a § 110 odst. 4 téhož zákona (uzavření smlouvy před uplynutím lhůty pro podání námitek). Na tomto místě soud poznamenává, že nesdílí blíže nespecifikovanou pochybnost žalobce o tom, jaké znění zákona o veřejných zakázkách správce daně použil. Závěry správce daně i žalovaného totiž odpovídají jednotlivým ustanovením zákona o veřejných zakázkách ve znění účinném v době zadávání a vyhodnocení předmětné veřejné zakázky, tj. v době do 30. 6. 2009. S tímto zněním zákona pracuje v dalším textu také soud.

Podle § 60 odst. 1 zákona o veřejných zakázkách platí, že „[d]odavatel, který nesplní kvalifikaci v požadovaném rozsahu nebo nesplní povinnost stanovenou v § 58, musí být veřejným zadavatelem vyloučen z účasti v zadávacím řízení.“

Požadovaný rozsah kvalifikace v daném případě vyplýval ze 4. části Kvalifikační dokumentace k veřejné zakázce nazvané Soubor expozic v rámci projektu Chrám Chmele a Piva ze dne 14. 4. 2009 (Technické kvalifikační předpoklady), podle které měl dodavatel povinnost předložit seznam významných dodávek obdobného charakteru ke všem dílčím plněním zakázky (výzdoba interiérů, výroba prezentačních klipů, instalace audiovizuální techniky, tvorba modelů) realizovaných dodavatelem v posledních třech letech a osvědčení jejich objednatelů, která musí zahrnovat cenu, rozsah a dobu plnění. Prostým porovnáním tohoto zadání s obsahem nabídky předložené akademickým malířem Lubomírem Fárkou je zcela zjevné, že uvedené požadavky nebyly splněny. L. F. totiž nedoložil seznam významných dodávek ke dvěma ze shora uvedených dílčích plnění zakázky, a to k výrobě prezentačních klipů a k instalaci audiovizuální techniky. Lze tedy uzavřít, že L. F. nesplnil kvalifikaci v požadovaném rozsahu, tudíž byl žalobce povinen jej vyloučit z účasti v zadávacím řízení. To však žalobce neučinil, čímž porušil citovaný § 60 odst. 1 zákona o veřejných zakázkách. Na tento jednoznačný závěr nemá žádný vliv skutečnost, že L. F. až dne 31. 5. 2012, tj. po více než třech letech od otevírání obálek, dodatečně předložil čestná prohlášení týkající se zmíněných nesplněných kvalifikačních požadavků. Podle názoru soudu je totiž rozhodující právě okamžik otevírání obálek a vyhodnocování nabídek, kdy nabídka tohoto uchazeče naprosto zjevně nesplnila kvalifikaci v požadovaném rozsahu.

Za dané situace bylo zcela lhostejné, že uchazeč L. F. nabídl nejnižší cenu, neboť žalobcem zdůrazňovaná nejnižší nabídková cena představuje hodnotící kritérium a hodnocení podléhá výlučně a jen ty nabídky, které nebyly vyřazeny např. právě z důvodu nesplnění kvalifikace. Jinými slovy, nabídka uchazeče L. F. nebyla v důsledku nesplnění kvalifikace vůbec způsobilá k tomu, aby mohla být hodnocena, a tudíž nemohla být ani vyhodnocena jako ekonomicky nejvýhodnější či nabídka s nejnižší cenou. Žalobce měl tudíž i tuto nabídku vyřadit, uchazeče vyloučit, zadávací řízení podle § 84 odst. 1 písm. b) zákona o veřejných zakázkách zrušit a následně zahájit nové, v němž by všichni uchazeči měli rovné postavení a stejnou možnost napravit chyby, pro které byly jejich nabídky vyřazeny. Žalobce však takto nepostupoval a na úkor ostatních uchazečů, jež vyloučil, uzavřel smlouvu s uchazečem, který měl být také vyloučen.

Argumentace žalobce, že jde zcela proti smyslu a účelu výběrového řízení, pokud by byla vybrána nabídka uchazeče splňující náležitosti vyžadované žalovaným, avšak cena vybrané nabídky by podstatně převyšovala nabídky ostatní, je poněkud zavádějící. Především to byl žalobce, kdo stanovil kvalifikační podmínky, a kdo byl tudíž povinen dbát na to, aby byly dodrženy a aby některý z uchazečů nebyl zvýhodněn na úkor ostatních. Kvalifikační podmínky představují prvotní síto, jehož cílem bylo oddělit nabídky vyhovující od těch, které splnění žalobcem zadaných kritérií neprokázaly, a při hodnocení se zaměřit jen na ty vyhovující. Smyslem a účelem zákona o veřejných zakázkách rozhodně není vybrat nabídku s nejnižší cenou bez ohledu na to, zda splnila kvalifikaci, či nikoli. Soud zastává stejný názor na výklad tohoto právního předpisu jako správce daně a žalovaný, přičemž tento výklad neshledává přehnaně formalistickým, ale naopak odpovídajícím smyslu a účelu zákona o veřejných zakázkách.

K odkazu na výsledek šetření Úřadu pro ochranu hospodářské soutěže ze dne 21. 2. 2013, č. j. ÚOHS-P563,P564/2012/VZ-3131/2013/533/PZa, který neshledal důvody pro zahájení správního řízení z moci úřední, soud uvádí, že nelze opomíjet rozdíl mezi řízením vedeným Úřadem pro ochranu hospodářské soutěže a řízením ve věci porušení rozpočtové kázně. Skutečnost, že zmíněný úřad neshledal důvod pro zahájení řízení o správním deliktu, ještě sama o sobě neznamená, že k porušení zákona o veřejných zakázkách nedošlo. Každý správní orgán může mít při posuzování závažnosti určitých právních jednání jiná měřítká, která v rámci své pravomoci (působnosti) užívá podle svého vlastního uvážení. Správce daně, ani žalovaný nejsou prostým sdělením Úřadu pro ochranu hospodářské soutěže, které ostatně ani nemá formu rozhodnutí správního orgánu, nijak vázání, tudíž jsou oprávněni si samostatně a nezávisle posoudit, zda k porušení zákona došlo, či nikoli. Vzhledem k tomu, že správce daně a žalovaný své závěry o porušení zákona o veřejných zakázkách dostatečně zdůvodnili, soud shledal, že se nedopustili žádného pochybení, pokud tyto skutečnosti vyhodnotili sami a odlišně od závěrů Úřadu pro ochranu hospodářské soutěže.

Podle § 82 odst. 1 zákona o veřejných zakázkách „[z]adavatel nesmí před uplynutím lhůty pro podání námitek proti rozhodnutí o výběru nejvhodnější nabídky podle § 110 odst. 4 uzavřít smlouvu s uchazečem, jehož nabídka byla vybrána jako nejvhodnější podle § 81 (dále jen "vybraný uchazeč").“ Podle odstavce 2 téhož ustanovení, „[p]okud nebyly ve stanovené lhůtě podány námitky podle § 110 odst. 4, uzavře zadavatel smlouvu s vybraným uchazečem do 15 dnů po uplynutí lhůty pro podání námitek. Smlouvu uzavře zadavatel v souladu

s návrhem smlouvy obsaženým v nabídce vybraného uchazeče, popřípadě upraveným podle § 32.“ Podle § 110 odst. 4 zákona o veřejných zakázkách „[n]ámitky proti rozhodnutí o výběru nejvhodnější nabídky nebo proti rozhodnutí zadavatele o vyloučení z účasti v zadávacím řízení musí stěžovatel doručit zadavateli do 15 dnů ode dne doručení oznámení o výběru nejvhodnější nabídky veřejné zakázky podle § 81 nebo rozhodnutí o vyloučení z účasti v zadávacím řízení. Před uplynutím lhůty pro podání námitek podle tohoto odstavce, a jsou-li námitky podány včas, do doručení rozhodnutí o námitkách nesmí zadavatel uzavřít smlouvu či zrušit zadávací řízení.“

Citovaná ustanovení brání zadavateli v tom, aby před uplynutím lhůty pro podání námitek uzavřel smlouvu s vybraným uchazečem, a v případě, že někdo v této lhůtě námitky podá, prodlužuje se zákaz uzavření smlouvy až do okamžiku doručení rozhodnutí o námitkách [blíže viz Podešva, V., Olík, M., Janoušek, M., Stránský, J. *Zákon o veřejných zakázkách: komentář*. Praha: Wolters Kluwer, a. s., 2011 – komentář k § 82 a k § 110]. Vzhledem k tomu, že včasné podání námitek prodlužuje zákaz uzavření smlouvy, nelze podle názoru soudu předmětná ustanovení vykládat jinak, než jak to učinil správce daně, resp. žalovaný. Uvedený zákaz nemůže být podmíněn tím, zda námitky byly, či nebyly podány, neboť tuto skutečnost zadavatel před uplynutím příslušné lhůty nezná. To znamená, že i v případě, že nebyly podány námitky, může zadavatel uzavřít smlouvu s vybraným uchazečem až po marném uplynutí lhůty pro podání námitek. Výklad naznačený žalobcem by vedl k tomu, že by po uzavření smlouvy mohly být podány včasné námitky, což zcela jednoznačně znamená, že by smlouva byla uzavřena v rozporu s citovanými ustanoveními.

Soud konstatuje, že žalobce v souvislosti s předmětnou veřejnou zakázkou porušil několik ustanovení zákona o veřejných zakázkách. Podle § 22 odst. 1 písm. c) rozpočtových pravidel „[p]orušením rozpočtové kázně je každé neoprávněné použití nebo zadržení peněžních prostředků poskytnutých z rozpočtu Regionální rady regionu soudržnosti. Za neoprávněné použití peněžních prostředků se přitom podle § 22 odst. 2 věty první rozpočtových pravidel považuje „... jejich použití, kterým byla porušena povinnost stanovená právním předpisem, přímo použitelným předpisem Evropské unie, smlouvou nebo rozhodnutím o poskytnutí těchto prostředků.“ V kontextu citovaných ustanovení představují výše popsání porušení zákona porušení rozpočtové kázně, se kterým je spojena povinnost podle § 22 odst. 4 rozpočtových pravidel provést odvod za porušení rozpočtové kázně a současně podle § 22 odst. 6 rozpočtových pravidel zaplatit penále za prodlení s odvodem.

Z hlediska závěru o porušení rozpočtové kázně není podstatné, zda porušení zákona o veřejných zakázkách měla, či neměla vliv na výběr nejvhodnějšího uchazeče a uzavření smlouvy s ním, neboť každé porušení zákona automaticky zakládá též porušení rozpočtové kázně. Uvedené skutečnosti by případně mohly ovlivnit toliko výši odvodu za porušení rozpočtové kázně, kterou ovšem žalobce nijak nezpochybňoval. Soud dále podotýká, že samotné uzavření smlouvy před uplynutím lhůty pro podání námitek fakticky nemělo žádný vliv na výsledek, neboť nikdo z vyloučených uchazečů námitky nepodal, a tudíž předčasným podepsáním smlouvy nebyl zkrácen na svých právech. Jedná se tedy o pochybení menšího významu, nicméně nelze přehlížet, že k porušení zákona došlo. Nevyřazení nabídky uchazeče L. F. pak podle názoru soudu mělo zásadní vliv na výběr nejvhodnějšího uchazeče, neboť byl vybrán uchazeč, jehož nabídka nesplňovala kvalifikaci a měla být vyřazena.

Žalobce dále namítal, že vydáním platebního výměru č. 35/2013 došlo k porušení principu legitimního očekávání, neboť správce daně vyvolal v žalobci podložené naděje, že všechny okolnosti týkající se veřejné zakázky na projekt „Chrám Chmele a Piva“ jsou v souladu se zákonem o veřejných zakázkách a že žalobce splnil všechny podmínky pro poskytnutí a využití dotace. K této námitce odkazuje soud na konstantní judikaturu Nejvyššího správního soudu, podle které *„[z]a dodržení podmínek, které se vážou k udělení dotaci ..., odpovídá příjemce dotace. Skutečnost, že jej poskytovatel peněžních prostředků neupozornil na nesrovnalosti při provádění projektu, na nějž je dotace poskytována, ač v době rozhodování o poskytnutí dotace o nich nemohl nevědět, nevylučuje ani neomezuje takovou odpovědnost. Předpokladem vzniku práva dovolávat se legitimního očekávání je v takovém případě poskytnutí konkrétních ujištění ze strany příslušného orgánu. Zásady legitimního očekávání se dále nemůže dovolávat příjemce dotace, který se při nakládání s veřejnými prostředky dopustil zjevného porušení platné právní úpravy“* (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 15. 8. 2012, č. j. 1 Afs 15/2012 - 38, publ. pod č. 2713/2012 Sb. NSS, dostupný na www.nssoud.cz).

V projednávané věci bylo prokázáno, že se žalobce dopustil porušení rozpočtové kázně ve smyslu § 22 odst. 1 rozpočtových pravidel spočívajícího v porušení zákona o veřejných zakázkách při zadávání veřejné zakázky na realizaci projektu, na nějž je dotace poskytována. V této situaci se v kontextu citovaného právního názoru Nejvyššího správního soudu nemůže žalobce dovolávat zásahu do svého domnělého legitimního očekávání toliko s odkazem na předchozí provedené kontroly.

Soud navíc provedeným dokazováním zjistil, že kontrolní list – kontrola postupu zadávání veřejné zakázky, vypracovaný správcem daně dne 25. 6. 2009, se týká veřejné zakázky na dodavatele stavby, nikoli veřejné zakázky nazvané Soubor expozic v rámci projektu Chrám Chmele a Piva, tudíž z předmětného kontrolního listu nelze činit žádné závěry ohledně souladu, či nesouladu naposledy zmíněné zakázky se zákonem o veřejných zakázkách, natožpak dovozovat vznik legitimního očekávání žalobce, že tento zákon v souvislosti se zakázkou nazvanou Soubor expozic v rámci projektu Chrám Chmele a Piva neporušil. Soud dále zjistil, že žalobcem namítaná zpráva o auditu operace č. OP/06/2011, č. j. RRSZ 8344/2011, se výslovně vyjadřuje toliko k volbě typů výběrových řízení a k postupu při jejich zadání, nikoli k postupu při posuzování kvalifikace, hodnocení nabídek a uzavírání smlouvy s vybraným uchazečem. Obecný závěr o souladu vykázaných výdajů s legislativou Evropských společenství a České republiky proto podle názoru soudu nemohl v žalobci vzbudit legitimní očekávání, že se nedopustil porušení zákona o veřejných zakázkách.

Žalobce navrhl provést dokazování usnesením Vlády České republiky č. 1382 ze dne 12. 12. 2007 a výsledkem šetření Úřadu pro ochranu hospodářské soutěže ze dne 21. 2. 2013, č. j. ÚOHS-P563,P564/2012/VZ-3130/2013/533/PZa. Tyto důkazy soud v souladu s § 52 odst. 1 s. ř. s. neprovedl, neboť je považoval za nadbytečné. Jejich případné provedení totiž nemůže nic změnit na závěru o porušení rozpočtové kázně spočívajícím v porušení zákona, ani na závěru o nemožnosti se odvolávat na domnělé legitimní očekávání.

S ohledem na výše uvedené soud uzavírá, že neshledal žalobcem tvrzené nedostatky a naopak zjistil, že napadené rozhodnutí bylo vydáno plně v souladu s právními předpisy, když k porušení rozpočtové kázně ze strany žalobce skutečně došlo. Podanou žalobu vyhodnotil soud v mezích žalobních bodů jako zcela nedůvodnou, a proto ji podle § 78 odst. 7 s. ř. s. zamítl.

O náhradě nákladů řízení rozhodl soud podle § 60 odst. 1 věty první s. ř. s. Žalobce neměl ve věci úspěch a žalovaný, jemuž žádné náklady řízení nad rámec jeho úřední činnosti nevznikly, ani náhradu nákladů řízení nepožadoval, proto soud vyslovil, že žádný z účastníků nemá na náhradu nákladů řízení právo.

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí **lze** podat **kasační stížnost** ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejbližší následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti **musí** být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

V Ústí nad Labem dne 22. února 2017

Mgr. Václav Trajer v. r.
předseda senátu

Za správnost vyhotovení:
Gabriela Zlatová